

MENIGHETSBLAD

FOR ORKDAL PRESTEGJELD

Nr. 8-9

SEPTEMBER - OKTOBER 1952

2. årg.

Alene med Gud.

En har sagt: Hvad ryggraden er for det menneskelige legeme, er stille stunder for den kristnes åndelige liv - det som holder oppe.

De stille stunder var ryggraden i Jesu liv. Evangeliene forteller at han ofte tidlig om morgenen eller sent om kveld gikk avsides ut i ørkenen eller opp på fjellet for å være alene med Gud.

De stille stunder var en livsbetingelse for ham. Han må ha hatt en veldig trang til stillhet. Så ofte som den kom over ham, brøt han over tvert, forlot alt og alle, selv om han hadde hendene fulle av arbeide. Å søke stillhet var for ham den høyeste nødvendighet og derfor også den høyeste plikt.

Karakteristisk for vår tid er det rastløse jag. Det preger også nutidens kristne. «Arbeid før natten kommer, da er ei lenger tid», det er slagordet. Jeg mener selvfølgelig ikke at oppfordringen til å arbeide for Gud har vært for kraftig, ennu mindre at vi har gjort for meget for Guds sak - jeg peker på den kjennsgjerning at arbeidet for Gud har så lett for å komme i forgrunnen når det gjelder vårt forhold til Gud. Vi skal glede oss over at de kristne begynner å forstå mere av det at kristendom er liv og arbeide, men hvordan er det med ryggraden, stillheten for Guds ansikt?

Jeg har engang lest en liten fortelling som heter: En fattig sjel. Der heter det blandt annet: På den ytterste dag trådte en av de oppstandne sjele frem for Herrens trone

- sikker og rolig. Den hadde aldri tenkt annet enn at den på den ytterste dag skulle stå på Guds høyre side. Men Herren spurte: Hvem er du? Forskrekket svarte sjelen: Men kjenner du meg da ikke? Nei, jeg kjenner deg ikke. Å Herre min Gud vet du da ikke at den tid jeg levet i verden, var jeg hver mandag i syforeningen, hver tirsdag i barnekrybben, hver onsdag i folkekjøkkenet, hver torsdag i misjonsforeningen, hver fredag i foreningen til hjelp for de forkomne, hver lørdag i kristelig leseaften og hver søndag i forening til vern om unge piker. Akk Herre, husker du da dette ikke lenger? «Sjel», sa Herren, «så ofte jeg ville besøke deg, var du ikke hjemme.»

Her ser vi en sjel som arbeidet slik for Gud at den til sist blev stående på venstre side. Det var ikke noe galt alt det den var opptatt med, det skjebnesvangre var at den aldri var hjemme, når Herren ville ha den i tale.

Leser, skal vi arbeide slik for Gud at vi ikke mister livet i Gud, da må vi passe på de stille stunder. Men stille stunder består ikke bare i å be litt til Gud i dagens løp eller lese litt om Gud.

Mange bønnestunder er ikke stille stunder, fordi du selv er så opptatt med å tale at der ikke blir tid til å høre på hva Gud har å si deg.

Nei, stille stunder blir det først da, når du tier og lar Herren få lov til å tale til deg, si til deg sin mening om ditt forhold til ham, ditt forhold i hjemmet, på arbeidsplassen, under arbeidet for Guds sak o.s.v.

Vi må hver dag la Gud si oss sin mening om det vi holder på med.

Jeg har lest om en amerikaner som hver dag gikk ut på prerien for å være en stund alene med Gud. Man spurte ham, hvorfor han gjorde det? Han svarte: «Forat jeg, når jeg skal dø, skal bli spart for å gjøre den oppdagelse at jeg ikke har levet».

Leser, vil du bevare ditt åndelige liv, så glem ikke de stille stunder. Kjøp de stille stunder for en hver pris. **T. L.**

† Engel S. Asbøl

har vandret over floden og hjem til Herren, vel 83 år gml.

Gjennom et langt liv har Asbøl tjent sin Herre og Frelser.

I mange år i skolestua fikk han den nåde å peke på barnas store venn - Jesus. En oppgave han gikk helhjertet inn for.

I hjembygdens kirke- og kristenliv har han lagt ned et stort arbeide.

I vår indremisjon har Asbøl vært en trofast forbeder og aktiv medarbeider. Sammen med sin hustru fikk Asbøl den lykke å grunne et godt pietistisk - haugiansk hjem. De har også hatt den glede å få se sine barn vandre på Herrens veie og bli aktivt med i arbeidet for Herren.

I de senere år har helsen sviktet, så det ble å holde seg hjemme. Da kunne det ofte bli kampfullt, men Herren lyste opp igjen og igjen gjennom sitt ord og sin ånd.

Nå er troens strid endt med troens seier. Vår kjære gamle venn har byttet sverdet med palmen.

Vi takker Gud for lærer Asbøls virke iblant oss. Må Herren signe hans kjære som sitter igjen med den tomme plass og det store savn.

I det fjerne ringer Lammets bryllupsklokker til den store samlingsfest. Snart slår gjensynets gledesfylte dag.

Chr. N.

Bladstyraren

for «Orkdal menighetsblad», hr. pastor Leengard har vore snild å sende meg bladet frå det byrja komme ut. Eg er mykje takksam for det.

Når høvet no er der, vil eg gjerne gjennom bladet få lov å sende ei helsing til venner i Orkedalen. Enda det no er 18 år sidan eg for frå Orkland, tek tanke og minne ofte sin veg attende til dalen og til dei som bur der. Om dagen når ånd og

tanke set kristne venner stemne, om kvelden i mine bønner til Gud og om natta i mine draumar er eg på vitjing hos venner og kjente i dei gamle, sogerike orkdalsbygdene.

Så tindrande klårt står det for meg at samfunnet med dei heilage, Guds venner i Kristus, er den fagraste blomen Guds ånd har skapt millom kristne menneske. Ingen grenser, inga stengsle eller jarnteppe kan hindre millomværet, der Guds ånd får lov å binde hjarte og sinn saman i eit av Kristus signa vennsamfund. Fri som fuglen som flyg mot høgdene er den som kjenner seg bunde til Gud og til menneske med den heilage kjærleiks silkesnorer.

Den vissa at Gud er vår far og at me alle er brør og sysken i Jesus Kristus legg ein helgefred inn i barnehjarta som ingen, ikkje eingong den vonde freistaren, har makt til å ta frå oss, såsant me er vakne og bedande menneske. Å, kor fattig og useieleg hjelpeslaus er ikkje den som ikkje kan ausa livsens vatn frå kjelda som aldri tryt, livsensbrunnen i Kristus.

Vegen til Kristus, det er vegene til livet. Kvifor? Fordi Gud er kjærleik, og kjærleiken er den einaste kapitalen som veks des meir ein brukar av han, ja som skrumpar heilt inn, vert han liggjande ubrukt. Det er nok dette med kjærleiken Vår frelsar tenkjer på med desse løyndomsfulle orda: «For kvar den som hev, skal få, så han hev nøgda; men den som ikkje hev, skal missa enda det som han hev».

Eg helsar dykk alle med eit godt ord frå apostelen: «Vert Guds etterfylgjarar som hans kjære born og ferdast i kjærleik!» Vegene til livet, det liv som no og som komme skal, går gjenom den porten.

Med beste helsing og takk.

Peter Husby.

Strinda 7. 8. - 52.

Frå K. M. Elda.

August Gleditch, far åt bispen, var prest i Overhalla, da eg gjekk for prest der og vart konfirmera i Ranemkyrkja den 11. juni 1871, 16 år gamal. Han sa nokre ord åt oss på uttakingsdagen som eg vart mykje meinhaurt på. «Min konfirmasjon var ein dårlig konfirmasjon» sa han om seg sjølv. At presten som skulle rettleie oss i sann kristendom tok slik til ords, det måtte eg undrast mykje på. Eg stod fremst av gutane, og ho som vart brorkona mi stod fremst av gjentene konfirmasjonsdagen. Eg tenkte meg til å få ein «god konfirmasjon», og da presten spur meg: «Forsager du djevelen og alle hans gjerninger og alt hans vesen»? så svara eg høgt og greit «ja». Og like eins på spørsmåla om kven eg trudde på. Og endeleg om eg vilde leva i denne trua til min siste salige ende? I denne trua var eg døypt og kristna, og annan veg til vera «heill ok sæll», som det stod i leseboka i skulen, visste ikkje eg. Dette var såleis ei gledeleg høgtidsstund og ikkje «ein dårlig konfirmasjon.» Men kristenlivet mitt vart eit syndeliv - som åt alle folk på jord, så skriftebønna ved nattverdbordet høver meg væl. Og eg, som Luther ser berre mi sæle von i, at vi «rettferdiggjøres» ved tru utan å fylle krava i Guds strenge lov.

*

De fagreste hender.

Ei gjente som heitte Aasa, fekk to friara ein vår, men ingen av dei fekk ja. «Kom-att i haust, da vil eg ha han som har dei fagraste hender», sa ho. Når dei så kom-att om hausten, hadde den eine av gutane gått i hanskar heile somaren, og hendene hans var mjuke og fine. Men den andre hadde gått i grovarbeid berrhendt og det syntest på nevane hans au. Men han hadde dei fagraste hender, sa Aasa.

Vår borgerplikt.

En kristen har sitt borgerskap i himmelen; men han er også borger her i verden. En god borger nyter ikke bare sine rettigheter og goder, men kjenner også sitt ansvar og sine plikter. Derfor er det sagt: «Den beste kristen, den beste borger».

Slik må det også være for hver og en av oss som daglig får oppleve hvor stort det er å eie barnekår og arverett i Guds rike. Da får vi lyst til å bøye oss for Guds ord, og kjenner oss forpliktet av hva det sier også om den kristnes ferd i samfunnslivet. Selv om meget i vår samfunnsordning kan synes urettferdig og lider av mangler og fest, så gir det oss ingen rett til ikke å bøye oss for den.

Jesus sa: «Gi keiseren det som keiserens er». Og han unndrog seg heller ikke for å betale tempelskatten til tross for de mange misbruk som der gikk i svang.

De kristne skulle være de siste som ved knep og kunster prøver å unndra seg sine plikter, f. eks. i skattesaker. Det er en skam, men også til skade for Guds sak; for Guds navn blir spottet derved. Det skjer vel dessverre også idag. Vil du ha det åpent med Gud, så må du være åpen og redelig også når det gjelder ditt forhold til samfundet. Flere enn vi vet om er blitt liggende etter på veien. Gi da keiseren det som keiserens er.

Men samtidig skal vi også gi Gud det som Guds er. D v s. leve slik som han krever. Men det som Gud krever er ikke bare en god vandel eller arbeide for Guds sak. Først og fremst vil han ha hjertet og dermed hele livet. Slik som Jesus sier det: «Du skal elske Herren din Gud av alt ditt hjerte og av all din sjel og av all din hu. Dette er det største og første bud».

Dette er hva Gud venter og han har vel rett til å vente det. «For så har Gud elsket verden - -». Intet kunne han spare. Ikke engang sin egen sønn. Vi ble kjøpt til Gud ved hans sønns blod. Og ennå kaller han oss inn i sitt rike -

Menighetsblad for Orkdal prestegjeld:

Utgitt av Orkland sokneråd.

Fritt tilsendt gjennom posten til alle hjem i prestegjeldet. Utenbygdsboende som vil ha bladet betaler kr. 4.- pr. år.

Redaktør: **Res. kap. Leergaard.**

Medvirkende: **Prost Dr. A. Skrondal og pastor O. Olsen.**

Kasserer: **Lærer Nils Ofstad.**

For Orkanger: **Anton Hoff og Nik. Konstad.**

For Orkdal: **Frk. Ingeborg Krøgstad.**

For Orkland: **Nils Ofstad.**

Menighetsbladets trykkeri: Svorkmo Prenteverk.

Gaver til bladet kan sendes til bladets kasserere samt til prestene og de enkelte medlemmer av soknerådene eller direkte til redaksjonen, Svorkmo.

tross vår uverdighet og troløshet. Skal han vente lenge på deg? Det er hans sorg at så altfor mange gjerne gir ham så meget annet, bare ikke sitt fortapte hjerte og liv. Men det er hans glede for hver og en som fattig og hjelpeløs sier:

«Jesus det er mer enn meget
at jeg deg til gave fikk.
Ta mitt hjerte som ditt eget,
sett det i den rette skikk.»

Ja, gi Guds det som Guds er! Og bli aldri ferdig med å undre deg over og takke ham for at han tar imot deg. Da gleder du deg over at hans nåde er så stor at han gir deg barnekår og borgerskap i sitt rike. Og ennå mer, han gjør deg til en tjener og medarbeider som glad og villig vil hjelpe mennesker til Gud. Og så myldret av mennesker der ute, fordi det er din borgerplikt og hjertesak. Derfor gir vi Gud det som Guds er også ved også å gi ham vår tid, våre krefter og penger.

Gjør det lille du kan, der hvor Gud har deg satt,
stå ei ledig, mens dagene flyr.
Etter vår kommer høst, og på dag følger natt,
og kan hende ny morgen ei gryr.
Mens det ennå er tid, da strø flittig din sæd,
at din gjerning kan modnes i fred!

Martin Moe.

Hvorfor jeg gjerne går i kirken.

Presten sa til meg en dag: «Kan De ikke en gang fortelle i menighetsbladet hvorfor De går i kirken?»

Jeg tror ikke jeg noen gang har prøvd å gjøre meg rede for det. Vi gjør jo så meget uten å ha klart for oss hvorfor vi gjør det. Men etterat jeg nu en gang har fått dette spørsmål, blir jeg ikke kvitt det. Jeg vil da gjøre et lite forsøk på å svare.

Jeg føler at jeg stadig på nytt trenger å bli minnet om at mitt personlige jordiske liv ikke har sitt mål i seg selv. Jeg opplever som regel i ukens løp så mange ting som gjør meg jordbundet og selvopptatt, det kan være motgang, eller bekymringer, eller gleder. Jeg kan undertiden kjenne det som om jeg hjelpeløst drukner i min jordbundethet og selvopptatthet, og så lenges jeg etter en hånd som kan dra meg opp og befri meg. Jeg får selvsagt her en daglig hjelp som jeg ikke i noe tilfelle kunne være foruten: i mitt lønnkammer, i den tidlige morgenstund. Men det strekker ikke til i lengden, det er nesten som lønnkammeret stundom øker selvopptattheten!

Og så kommer lengselen etter kirken, og lengselen etter å være sammen med andre mennesker som har samme behov som jeg.

Hvor mange ganger har jeg ikke etter ukens påkjenninger, i kirken opplevd å bli styrket og befridd! Mangt et Guds ord som blir lest, kan bli som nytt for meg, og åpne mine øyne, og gjøre meg trygg og glad. Og i en salme kan mangan gang nettopp det ord møte meg som jeg i øieblikket mest trenger, et forløsende ord.

Og en veldig hjelp er det for meg i prestens person å møte et alvor og en tro som virker overbevisende. Og når presten lyser Guds velsignelse over oss alle, og uttrykkelig tar meg med, da kan jeg føle meg mektig løftet.

Og når jeg hører innstiftelsesordene bli lest, kommer Kristus meg nær som aldri ellers. En gang imellem kommer

det øieblikk da jeg drages til selv å gå til alters, fordi jeg trenger på en særegen måte å oppleve befrielse for alt som trykker meg. Og også fordi jeg trenger å oppleve den samfølelse med andre som følger med altergangen.

Og så, når gudstjenesten er slutt, og stillheten kommer i kirkerummet, da prøver også jeg å være helt stille for Gud. Og lykkes ikke det, da prøver jeg å samle meg av all makt om den bønn som jeg vet jeg trenger mest å be.

Etter dette vil det kanskje forståes hvorfor jeg gjerne går i kirken!

Johan Hertzberg i Ø. Bærum menighetsblad.

Han måtte si nei.

La oss ta en episode av en engelsk pedagogisk forfatter. Den forteller om hvor sund et barns innstilling kan være. I Liverpool var en liten seks års pike begynt på søndagsskolen uten at moren visste det eller ville det. Moren var kommunist og atheist. Da datteren begynte å be aftenbønn, ville moren straks plukke denne unoten av henne. Men barnet fortsatte ufortrødent. Hun bad sin aftenbønn til og med høyt tross morens stadige påstand om at det «ikke nyttet». For riktig å bevise dette grep moren anledningen da hun hørte at datteren før sin fødselsdag bad Gud om at hun i morgen måtte få en fødselsdagskringle. Moren sørget for at hun ingen fikk, og denne aften grep hun inn med det samme barnet begynte å be.

«Du ser jo at det ikke nytter. I går bad du om en kring- le, og nå ser du at han ikke hører.» Svaret lød: «Jo, han hører nok, mor, men han måtte si nei denne gang.»

Jeg vil heller ikke gjenfortalt dette hvis ikke en kritisk psykolog går god for ektheten. Ikke at det forbauser - demringer hos barn kan overgå de voksnes i klarhet - men vi har nå engang lett for å anse slikt for solskinnsfortellinger.

Eivind Berggrav.

FOR STILLE STUNDER.

JEG HØRTE NYLIG

om en liten pike, om hvem hennes venninner sa, da hun døde: «Det var lettere å være snill og bli god, når vi var sammen med henne.»

Således er det med en kristen menighet hos hvem der bor noe av det skjulte liv fra den Herre Kristus.

Med ord eller uten ord, med gjerning eller uten gjerning, utgår derfra en dragende makt, en erobrende evne og vilje - strømmer av levende vann, som flyter ut over denne verdens tørre og mørke steder for å gjøre dem til nytt land for Gud.

Stiftsprost Gustav Jensen.

DÅRLIG SAMVITTIGHET

har den, som er redd for å høre andres meninger om en sak. Det samme menneske gir derved tilkjenne at han har mistillit til seg selv og er redd for følgene av sine ord eller handlinger og er fristet til å bruke makt for å hindre andre i å si sin mening.

Det er alt sammen vitnesbyrd om at hans sak står slett og at han har bygget sin overbevisning på gyngende grunn. Han har dårlig samvittighet. - Vær sann mot deg selv og din Gud.

DA JESUS BLE FORHÅNET

og bakvasket, svarte Han ikke et ord. Ennå den dag i dag bakvasker og forhåner man Ham, og Han forsvarer seg alene ved sine sanne etterfølgeres liv og vandel - det er den beste måte å gjendrive anklagene på.

Origenes.

Det vakreste.

For min egen del må jeg villig tilstå at også jeg en gang som nyutdannet lege anså meg for å være frigjort fra alle religiøse tanker. Jeg leste med beundring Bengt Lidfors og merket meg med Arthur Engbergs kristendomsfiendtlige artikler. Jeg var med andre ord en ganske «riktig» medisiner. Men kontakten med de syke og lidende gjorde meg mer lydhør for de dypere strømmer.

Noen ganger er det meg forunt å se kristnes dødsleie. Og uforbeholdent må jeg erkjenne at noe vakrere har jeg ikke sett på denne jord. Jeg skulle ønske at hver og en som tviler på udødeligheten, fikk se dette syn. Her er ikke spørsmål om å «tro på et liv etter dette», her gjelder den absolutte visshet, skriver statslege Olof Perslow i en artikkel i «Svenska läkaretidningen».

Rikdom.

Ikke noe menneske er så fattig at det ikke har noe å gi til andre. Du rår over større rikdommer enn du selv aner. Et vennlig ansikt, et godt handtrykk, en hjertelig latter, et oppmuntrende ord, en handsrekning når noen skal hjelpes til rette - alt dette er meget større enn mange tror. Det er verdier du rår over og kan dele ut. Begynn med den neste du møter.

Offer og kollekt i kirkene.

I Orkland kirke: 6. juli: Offer til Menighetstakultefet kr. 229.53. 14. sept. Offer til Blå Kors kr. 75.-.

I Orkdal kirke: 6. juli: Offer til Nytestamente til Konfirmantene kr. 231.48. 10. august.: Offer til Vanføresaka kr. 223.02. 31. aug.: Offer til Indremisjonens Bibelskole kr. 402.76.

Gaver til bladet.

Innkomet til menighetsbladet siden juni i år:

Orkland: Ved Jørgen Lie: Margrete Moe 5.

Ved Nils Ofstad: Karl Asphjell 3; Ingebrigt Svorkmo 5; Elen Melby 5; Johan Grø 10; Martin Monset 5; Kristian Solås 4; Mathea Skjevnik 4.

Ved Oddlaug Høston: Håkon Selbekk 5; Harald Kvåle 3.

Ved Marit Berbu: Sigrid Rønning 4; Marit Aune 4; Erik P. Tronvoll 5; John Kvikne 5.

Ved Leergaard: Karen Skjølberg 4; Henrik Ekli 3; Nikolai Ljøkjell 10; Peter Husby, Moholtan, Strinda 10; Per Buseth 4.

Orkdal: Ved Nødtvedt: Gjelsvik 5; Hauge 5; Grønli 5; J. Asphjell 5; A. G. N. 5.

Ved Olav Olsen: Oline Selbekk 5; Oskar Fossum 5; Kristine Hansen 2; Ole Bakk 5.

Ved Ingeborg Krogstad: John Løkken 5; Ingeborg Fossbakk 5; B. Wormdal 5; Ingebr. Bakk 5; Sivert Mælen 5; Mette Skarholt 5; Berit Pedersen 5; Ole O. Kvam 5; Birger Ustad 5; Bjarne Ustad 5; John L. Solem 5; Helmer Blaasmo 5; Ole Langaas 8.

Ved Leergaard: Kristoffer Fossum 5.

Orkanger: Ved Anton Hoff: Johanna Fossum 10; Ingebrigt Skjenald 5; Leif Løseth 5; Harald Vevik 3; Martha Nervig 5; Unevnt 5; Johanna Antonsen 5; Martin Mathiesen 5; Arnt Holdvagt 5; Jens M. Jensen 5; Marie Richter 5; Anne Bakken 4; Fredrik Rømmesmo 5; Bertine Gjønnes 5; Anton Gjølmesli (Follo) 5; Ole Svendsen 5; Arne Svendsen 5; Nik. Konstad 10; Anders Prestmo 5; Anna Berg 5; Johs. Fossland 10.

Ved s. Aagot Akseth: Cort Iversen 5; Martin J. Røhme 5; Unevnt 5; Louise Dahl 5; Unevnt 2.

Til alle givere: Vår hjerteligste takk!

Fra kirkeboken.

DØPTE i juni:

I Orkland kirke: 1. juni: Skjalg Arne Akerøy, Austbø i Alstahaug f. 19. 4. 52; Anne Lise Grønningen, f. 21. 4. 52; Svanhild Ingeborg Valstad, f. 30. 4. 52.

2. juni: Odd Edvin Andersen, Meldal f. 24. 1. 52; Marit Oline Garberg f. 21. 4. 52.

8. juni: Margit Følstad f. 8. 4. 52.

I Orkdal kirke: 2. juni: Stein Tidemann f. 25. 3. 52; Jon Hallsteinli f. 28. 3. 52; Jan Atle Eriksen f. 17. 4. 52; Sigrun Kvakland f. 2. 4. 52; Åshild Borgny Sletvold f. 14. 4. 52; Solveig Sæterbakk f. 5. 3. 52.

8. juni: Gudrun Johanne Ødyn f. 19. 4. 52; Oddny Harsvik f. 29. 2. 52.

15. juni: Sissel Ann Groven f. 1. 4. 52; Britt Else Marit Skrødal, Orkanger f. 31. 3. 52.

22. juni: Ingvald Husby f. 13. 5. 52; Per Ingebrigt Solem f. 18. 5. 52.

29. juni: Mildri Gurine Metliås f. 1. 6. 52.

I Orkanger kirke: 1. juni: Liv Anne Olsen f. 5. 4. 52.

29. juni: Hans Christian Falch f. 29. 4. 52.

DØPTE i juli:

I Orkland kirke: 13. juli: Kari Skjølberg f. 9. 5. 52.

I Orkdal kirke: 6. juli: Magnar Dagfinn Voll f. 18. 5. 52.

13. juli: Per Meås f. 22. 6. 52; Berit Irene Ljøkjell f. 25. 5. 52; Kjerstin Husby f. 31. 5. 52.

20. juli: Leiv Inge Sandvik f. 7. 6. 52; Åsmund Forfang f. 22. 5. 52.

I Orkanger kirke: 6. juli: Randi Gosse f. 6. 5. 52.

20. juli: Olav Jarle Reitan f. 23. 3. 52; Per Arne Røhmesmo f. 27. 4. 52; Per Inge Snildal f. 3. 6. 52.

27. juli: Steinar Andreas Sandgrind f. 4. 4. 52; Laila Elin Moe f. 20. 4. 52.

DØPTE i august:

I Orkland kirke: 3. august: Per Kirkaune f. 11. 6. 52.

31. august: Asbjørn Eivind Belsvik f. 13. 7. 52; Egil Asbjørn Hoston f. 26. 6. 52; Bjørn Helge Berbusmel f. 1. 7. 52; Kjellfrid Staveli f. 26. 6. 52.

I Orkdal kirke: 10. august: Odd Jørund Sommervold f. 30. 6. 52.

24. august: Øyvind Svorkmo, Orkland f. 11. 7. 52; Ingrid Mo, Ork-

anger f. 5. 12. 51; heimedøpt 2. 2. 52; Johanne Kristine Fossum f. 28. 6. 52; Grete Johanne Melby f. 20. 7. 52.

31. august: Stig Gilberg f. 11. 8. 52; Ivar Fandrem f. 22. 6. 52; Ola Wormdal f. 9. 6. 52.

I Orkanger kirke. 3. august: Astrid Martinsen f. 8. 7. 52; Ingrid Wormdahl f. 21. 6. 52.

10. august: Stig Aldén f. 24. 3. 52.

16. august: Einar Johan Gjerdum Venes f. 30. 5. 52 (Bergen).

DØPTE i september:

I Orkland kirke: 14. sept.: Inga-Britt Langløyken, Trondheim f. 12. 7. 52; Solrun Singsdal, Orkland f. 29. 5. 52.

28. sept.: Halgeir Kusether, Orkland f. 29. 7. 52.

I Orkdal kirke: 7. sept.: Odd Erik Almli f. 21. 7. 52.

21. sept.: Olav Anders Olsen f. 16. 7.; Knut Vikør f. 10. 6. 52.

28. sept.: Geir Otto Eikli f. 20. 8. 52.

I Orkanger kirke. 7. sept.: Per Morten Karlsen f. 19. 6. 52.

21. sept.: Jan Ludvig Våge f. 4. 8. 52; Geir Sæther f. 15. 8. 52.

28. sept.: Odd Arne Husdal f. 14. 8. 52.

VIGDE i juni.

I Orkland kirke: Ingen.

I Orkdal kirke: 7. juni: Per Ekli, Orkdal og Reidun Slind, Selbu; Otto Kolbjørn Johansen, Orkanger og Asbjørg Eggen, Ørlandet.

13. juni: Finn Odd Kjelas, Trondheim og Olaug Anny Solem, Orkdal.

21. juni: Ingebrigt Johan Andøl, Orkdal og Edlaug Ingebjørg Bergen, Børsa.

I Orkanger kirke: 21. juni: Johannes Pedersen og Ragna Hesjedal, begge Orkanger. (Dessuten i Surnadal kirke 21. 6.: Kjell Grytting, Orkanger og Bjørg Dalsegg, Surnadal).

VIGDE i juli:

I Orkland kirke: 26. juli: Magne Rye, Orkland og Dagmar Mosen, Balsfjord.

I Orkdal kirke: 5. juli: Johannes Bonås, Rennebu og Alfild Elisabeth Jakobsen, Skreia.

12. juli: Johan Fredrik Simonsen, Orkdal og Signe Alice Støhaug, Melhus.

19. juli: Brage Tuflåt, Glomfjord og Anne Jakobi Høgsand, Meløy, Knut Sunde, Trondheim og Anni Rånes, Orkdal; Knut Arnulf Bach, Trondheim og Marie Hildeborg Kvam, Orkdal.

26. juli: Birger Kvålvold og Solveig Halseth, begge Orkdal.

I Orkanger kirke: 26. juli: Arnold Edvård Solbu og Ellen Broch Pedersen, begge Trondheim.

VIGDE i august:

I Orkland kirke: 23. aug.: Tølløv Garberg og Jorunn Asbøllmo, begge Orkland; Arnulf Smedhaug og Frida Asbøllmo, begge Orkland.

I Orkdal kirke: 9. august: Erik Solhus, Orkdal og Klara Skorild, Orkland; Magne Dørdal, Geitastrand og Astrid Kristine By, Orkdal; Lars Mo og Turid Monrad Erlandsen, begge Orkdal.

16. august: Arnold Lodgard og Karen Nikoline Stokkan, begge Orkdal; Sigvalde Aamot Nerland, Rennebu og Martha Ekli, Orkdal; Arne Oddmund Wormdahl og Gislaug Mo, begge Orkdal; Harry Rudolf Reitan og Eldbjørg Johanne Skorild, begge Orkdal.

30. august: Bjarne Andersen og Ingebjørg Kristine Bye, begge Orkdal; Arvid Lynum og Magnhild Sommervold, begge Orkdal; Lorentz Mauseth, Surnadal og Berntine Gjønnes, Orkanger.

VIGDE i september:

I Orkland kirke: 20. sept.: Kjeld Andersen, Overhalla og Solveig Bye, Målvik.

I Orkdal kirke: 6. sept.: Ivar Vuttudal, Orkdal og Anne Dorthea Dahlen, Orkland.

24. sept.: Bjørge Løkås, Orkdal og Eli Sofie Trosterud, Skjerstad.

27. sept.: Knut Joralv Sellie, Børsa og Astrid Johanne Kvåle, Orkdal; Lars Solbu, Orkland og Gunhild Rekstad, Trondheim.

I Orkanger kirke: 5. sept.: Odd Kristian Olsen, Hitra og Hjørdis Regine Snøring, Hitra.

6. sept.: Bjarne Snildal, Orkdal og Elisabeth Trelease, Orkanger.

27. sept.: Arnt Rivert Spønnich Jensen, Trondheim og Kari Opøyen, Orkanger.

DØDE i juni:

I Orkland: Ingen.

I Orkdal: 14. juni: Kristine Emma Karlsen f. 2. 1. 1916.

I Orkanger: 4. juni: Pauline Neraune f. 28. 3. 1883.

5. juni: Eli Blåsmo f. 19. 11. 1869.

27. juni: Evelyn Gunova Hansen f. 4. 5. 1927.

DØDE i juli:

I Orkland: 26. juli: enkem. kårn. Erik Andreassen Berbu f. 24. 10. 1873.

I Orkdal: 6. juli: Randi Olsd. Ustad f. 22. 9. 1884.

Ola Morken

I Orkanger: 20. juli: Severine Rømme f. 5. 10. 1892.
28. juli: Lovise Fossum f. 10. 4. 1879.
31. juli: Sigurd Madsen f. 23. 4. 1874.

DØDE i august:

I Orkland: 27. aug: fhv. lærer Engel Sivertsen Asbøl f. 23. 12. 1868.
I Orkdal: 16. aug: Geir Melby f. 14. 11. 1946.
24. aug: Marit Knutsdtr. Mo f. 23. 2. 1881.
29. aug: Tølløv Jonsen Viken f. 27. 8. 1873.
I Orkanger: 9. aug: Henriette Kristianne Eilertsen f. 29. 6. 1896.
12. aug: Ola Gjøl f. 24. 8. 1881 (hj.h. i Orkdal); Anna Moe f.
23. 8. 1889.

DØDE i september:

I Orkland: 26. sept: Ellen Hansdtr. Høston f. 14. 8. 1868.
I Orkdal: 16. sept: Josefine Anette Viggen f. 5. 7. 1908.
23. sept: Anne Vesterheim f. 18. 7. 1875.
I Orkanger: 24. sept: Ingrid Moe f. 5. 12. 1951.

Gudstjenester:

- Alle Helgen søndag, den 2. november:** Orkdal kirke kl. 11: Leergaard
og stiftskap. Fosse. Ofring til Blå Kors.
Orkanger kirke kl. 11: Olsen
Orkland kirke: Ingen gudstjeneste.
- 22. s. e. Tref., den 9. november:** Orkdal kirke kl. 11: Skrondal.
Orkanger kirke kl. 11: Leergaard.
Svorkmo bedehus kl. 11: Olsen.
- 23. s. e. Tref., den 16. november:** Orkdal kirke kl. 11: Olsen. Nattv.
Orkanger kirke kl. 11: Skrondal. Nattverd.
Orkland kirke kl. 11: Leergaard. Nattverd.
- 24. s. e. Tref., den 23. november:** Orkdal kirke kl. 11: Leergaard.
Orkanger kirke kl. 11: Olsen.
Moe misjonshus kl. 11: Skrondal.

Forandringer forbeholdes.